

מה א מיי פ"ה מהל
סוכה הלכה יח סמג
עשין מג טושי"ע א"ח סי
תלד סעיף ג:
בו ב מיי שם סמג שם
טור ש"ע א"ח סי
תרכט סעיף יט:
בו ג מיי שם הלכה כג
סמג שם טושי"ע א"ח
סי תרכט סעיף ג:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה עד מואל
וכו' דשאני סוכה דמכל
מקום וכו' צ"ל השמנות
דשמיני משום:

ליקוטי רש"י

עד מוצאי י"ט
האחרון. והוא מוקף
למנוה איכא מוקפה
דאיסור ליכא דאי משום
סמיכת אהל כי מואל חולו
של מועד לשמיר דומיא
דנר שכתב [שבת מה.].
ש"ח מוציא אגן.
שכחו לשמנוה הדרכה
ולקבל פני ריש גלותא
[לקמן כה.]. לא יצא.
דאלה מפסקו צ"ל לכוונה
ועיקר ישבת הסוכה
אחילה שמה ושינה [לקמן
כ.].

הגהות וציונים

[א] בדפוס' הגי' תנא
וכ"ה ברי"ף וברא"ש
וכתב בדק"ס שכ"ה ישר
דלשון אתמר רגילה הגמי'
לומר במקום שמביאה
פלוגתא דאמוראי:
[ב] בכת"י ושב"ח:
[ג] בדפוס' בפ"ה לגבה:
[ד] ד"ה כהכשרה היא
דיבור אחד עם ד"ה התם
ומה שנחלק לשני
דיבורים הוא ט"ס (מנחם
משיב נפש, מראה אש,
דק"ס): [ה] בב"י סי'
תרי"ז מעתיק לשון
התוס' במוצאי יו"ט
האחרון: [ו] בדפוס'
איתא מן המצוה ועיין
הגהות יעב"ץ שמקיים
הגי' שלפנינו: [ז] צ"ל
ובכ"ה (מראה אש):
[ח] צ"ל בי"ת חתנים
(מראה אש): [ט] בתוס'
הרא"ש הלשון למתניתין
דהישן:

עד מוצאי י"ט האחרון של חג. לקמן פ' לולב וערבה (דף מו: ושם) מפרש מאי שנא מאחרת דשרי ציוס טוב האחרון ומסיק משום דסוכה אי אחרמי ליה סעודתא צין השמנות צעי למיכל צסוכה ומיגו דאיתקלא צין השמנות איתקלא לכולי יומא אכל אחרת לא חזי צין השמנות דמעיקרא קדים נפיק ציה ואף על גב דממ"נ מוקפה הוא צין השמנות דשמא יום הוא והוי שצעי של חג לא שייך כי האי גוונא לאוסרו צשמיני צמיגו דאיתקלא צין השמנות מאחר דלא נאסרה אלא מחמת יום שעצר וכן משמע צפ"ד (סז) גצי הפריש ז' אחרונים לז' ימים דאמרינן התם דכל אחת ואחת יונא צה ואוכלה למחר ולא אסרינן למחר אף על גב דאיתקלא צין השמנות משום ספיקא דיום שעצר ומהאי טעמא גצי שבת ויום טוב צפ"ק דצ"ה (דף ז.) דאמר רב נולדה צה אסורה צה מפרש טעמא משום הכנה ולא צעי למימר מיגו דאיתקלא אע"ג דרב כרבי יהודה סבירא ליה^א דאית ליה מוקפה וכן שני ימים טובים של גלויות דנולדה צה מותרת צה וצפרק צכל מערצין (עירובין דף נב.) גצי לגין של טבול יום שמלאוהו מן החצית של מעשר טבל ואמר הרי זה תרומת מעשר לכשתחשך דצרו קיימין ואם אמר ערבו לי צה לא אמר כלום משום דסוף היום של ע"ש קונה עירובו או משום דצעינן סעודה הראויה מצעוד יום הא אם תחילת יום של שבת קונה עירוב ולא צעי סעודה הראויה מצעוד יום הוי עירוב ולא אמרינן לאו ראויה היא צשבת מיגו דאיתקלא צין השמנות משום יום שעצר וכל הני לא דמו לסוכה דאסרינן משום דאי אחרמי ליה סעודתא צין השמנות אף על גב דלא מיחייב למיכל צה אלא משום ספיקת יום שעצר (ב) שאני סוכה דמכל מקום חייב למיכל צה מחמת מה שיהיה ומאן דאסר התם אחרת אפילו צשמיני ופירש שם צקונטרס מיגו דאסור צין השמנות צשמיני משום דספק יום דשצעי הוא איתקלא לכולי יומא אלמא אהני מיגו דאיתקלא משום יום שעצר לאסור צשמיני לא יתכן דאפילו רב אסי דאסר צ"ה פ"ק דצ"ה (דף ז.) צשני ימים טובים של גלויות לא אסר אלא משום דמסקפא ליה אם קדושה אחת הן או לא אלא היינו טעמא משום דגזר אחרת אטו סוכה ומייהו

הכל צפי תנאו. וכגון דאמר איני צודל מהם כל צין השמנות של יום טוב הראשון דלא חל קדושה עליהו והכי מוקים לה צמסכת צ"ה צהמצ"ח (דף ז.) ותנאה אחרתא לא מהני צהו. קתני מיהת קדינן והיינו סייעמא: ד"למא מן הצד. לדפנות קאמר אכל למעלה אימא לך אפילו לנאותה נמי מסכך צמקבל טומאה קרי לה: אין מועטין. קרימין הפרוסין למעלה לנוי אין ממעטין צצוהה מעשרים להכשירה דלאו מין סככה נינהו דאי סכך הוו הוה מיפסלה משום מקבל טומאה ולא לפוסלה משום פחותה מי: ומן הצד מועטין. לה משיעור ז' טפחים דהא אינה מחוקת ראשו ורצו ושולחנו: איטמישא. ניטורה צמיס: והא קחזו ל"ה דרטיבא. שהיא לחה ומוכחא מילתא דלגצצה שטוחה ולא לסכך: לבי יבשה קאמינא דף. דמשקלה: נויי טובה. קדינן הפרוסין תחת סכך לנוי: פסול"ה. משום אהל מפסיק ואשתכח דלא גני צסוכה ולרב נחמן כיון דלנוי סוכה יהצניו צטלה^א לגצה: רב נחמן. אצ צית דין היה ונגיד ומנוה צצית ראש גולה ועושין על פיו: ש"ח מוציא אגן. להקביל פני ראש גולה דחייב אדם להקביל פני רבו צרגל^ב ופטרין דתמן לקמן (דף כה.) שלוחי מנוה פטורין מן הסוכה: בי"ה. הפרוסה סצצית המטה ואע"פ שיש לה גג שאין גגה משופע כשל נקליטין אלא שיהיה קינופות: והוא שאינה גבוהה עשרה. מן המטה דצניר מגובה עשרה לאו אוהלא הוא: הא לא קתני הוי. צצרייתא דמפרש להו צגוה דהכי תנא נחמא נקליטין שנים כדפירשתי לעיל יוצאין צאמצע המטה למראשותיה ולמרגלותיה: דקביעי. אכל כילה לא קציעה צחוקה כקינופות הלכך כי לא צצוהה עשרה לא חשיב: התם ד"מפס"ל טובה. קאמייא משום סוכה תחת סוכה: ^א כהכשרה כך פסול"ה. כל כמה דלא מקרייא עליונה סוכה לא מיפסלה תחתונה: הא ד"שוייה אוהלא. שלא ישן תחתיו אכל שאר הסוכה כשרה: בציר מעשרה נמי הוי אוהלא. היכא דקציעה: וקורא קריאת שמע. דכיון דלאו אהל הוא לא אמרינן למקום שרובו שם ראשו נזרק וליחסר משום לא יראה כן ערות דצ"ל אלא הרי הוא כמזליא ראשו חוץ לחוקו: הכי

אין ראויה מרב אסי למאי דגריס לקמן פ' לולב וערבה (דף מו: ושם) הפריש שצעה אחרונים לשצעה ימים רב אסי אמר כל אחת ואחת יוצא צה ואוכלה למחר דקסבר לכולי יומא איתקלא ומו לא ושרי ליה למחר ולא אסר ליה צמיגו דאיתקלא לפיכך דוחק התלמוד לפרש טעמא גצי צ"ה משום דמסקפא ליה והפריש שצעה אחרונים לשצעה ימים דקאמר רב צפ' לולב וערבה כל אחת ואחת יונא צה ואוכלה לאלתר אע"ג דרב כר' יהודה סבירא ליה לא אסר למיכלה ציומא צמיגו דאיתקלא לתודה איתקלא ומו לא והיכא דמיקלע שבת צמוציא יום טוב^א של חג נוהגין איסור להסתפק מנויי סוכה עד מוצאי שבת ולכאורה שרי דמאזיה טעם נאסור [אין משום דקדושה אחת היא שבת ויום טוב האמר רב פ"ק דצ"ה (דף ז.) הלכה כהצעה זקנים ואליצא דר' אליעזר דאמר שתי קדושות הן ואי משום הכנה מה הכנה יש כאן: נויי טובה. קרימין הפרוסים למעלה לנוי אין ממעטין צסוכה גצוהה מכ' להכשירה דלאו מין סככה הוא דאי סככה הוי הוה מיפסל משום דמקבל טומאה ולא לפוסלה משום פחותה מי' כן פירש צקונטרס ולא דמי להוצין יורדין לתוך י' דפסלינן לעיל (דף ז.) משום דירה קרוחה דשאני הכא דלנוי עשוין: **שלוחי מוציא אגן.** וכגון שהיו מתצטלים מן המנוה^א אם היו מחזרין אחר סוכה אחרת: **ובלבד שלא יהיו נקליטין גבוהין מן המטה עשרה.** מן הדין אפילו גצוהין י' שרי דלא חשיבי אהל להפסיק כיון דאין צגגו טפח דהא צשילה פירקין (דף יט:) מסקינן דכן הלכה סוכה העשויה כמין צריף פסולה לפי שאין לה גג דשפועי אהלים לאו כאהלים דמו ומינה דייק רב יוסף צגמרא דמותר לישן צכילת חתנים צסוכה והא דאסרינן הכא גצוהין אהא עשרה היינו מדרבנן דזוקא צנקליטין דקציעי אכל כילת חתנים דלא קציעי אפילו גצוה י' שריא כי היכי דהחמירו צקינופות לאסור אפילו אין גצוהין י' משום דקציעי וצכילת חתנים^א דלא קציעי שרי אפילו ציש לה גג וכדאמרינן לאידך ליטנא דנקליטין לגצי כילה^א קציעי אי נמי צהכי פליגי הנך תרי ליטני ועל כרחך צהא פליגי הנך תרי ליטני דלא אפשר לומר דפליגי ציש לה גג ואינה גצוהה י' דליטנא צתרא אסור דהא צהדיא צגמרא תרגמא שמואל למתניתין דהכא^א צצוהה י': **מוציא ראשו חוץ לבי"ה וקורא ק"ש.** לא חייש שמואל לנצו רוחא את הערוה [כת"ק צצרכות כד: כה:]: אי

הסדינן כו' אלא פרווח מהדופן ד"ע ר"ג אמר כשרה ורב חסדא ורבה בר רב הונא אמרו פסולה וק"ל וכו'. (ג) לפי סוגיית הגמרא אקינופות קאי דלשויה אהל היכא דקציעא כמו קינופות צצניר מי' נמי

[א] [לקמן דף כו. ע"ש].
[ב] לקמן כ: ג) ר"ה טו:
[ד] ב"מ קיד: ט) שבת
קנו: (1) ע"י תוס' לקמן
כה. ד"ה שלוחי.

רבינו חננאל

בקרמין ובסדינן
המצויירין ותלה בה
אגוזים ואפרסקין כו'
אסור להסתפק מהן עד
מוצאי יו"ט האחרון.
ואם התנה עליהן.
בשעה שעושה ע"מ
שיסתפק מהן כל ימי
המועד מותר להסתפק
מהן אפילו ביום טוב
קתני מיהא עושה ע"מ
בקרמין ובסדינן כרב
חסדא. ודחי רב אשי
דלמא כי מכשר האי תנא
בעושה מן הצד אבל
תחת הסכך פסולה ודלא
כרב חסדא. עבדיה דרב
אשי איטמישא
כתנתיא במיא ושטחה
ע"ג סוכה כדי להתיישב
וא"ל הסר אותה שלא
יאמרו הרוינן אותה ע"ג
סכך הסוכה דמסככין
בבגד ופשוטה היא
פירוש הסדינן
שמעטין הסוכה בהן
שאינן דבוקות בדפנות
אלא אמרו פסול' וק"ל
יחד ורבים הלכה
כרבים. אמר רב יהודה
אמר שמואל מותר
לישן בכילה בסוכה
אע"פ שיש לכילה זו גג
טפח ובלבד שלא תהא
גבוהה (ששה) [עשרה]
טפחים. ואקשינן עליה
ממתני' דקתני הישן
(במטה) [תחת המטה]
בסוכה לא יצא י"ח
ומשני במטה גבוהה י'
טפחים. והרי קנופות
דאינן גבוהות י' טפחים
דתינא בהדיא נקליטין
שנים וקנופות ז' פירש
ע"ג קנופות פסולה ע"ג
נקליטין כשרה ובלבד
שלא יהו נקליטין גבוהין
מן המטה עשרה טפחים
מכלל קנופות אע"פ
שאין גבוהה עשרה
טפחים פסולה. [ושנינן]
ודאי שאני קינופות
דקביעי במטה ואפילו
פחות מי' כיון דקביעי
אהל הן. והרי סוכה
אע"ג דקביעה ואמר
כהכשרה כן פסולה
כלומר אינה עליונה
חשובה אהל עד שיהא
בה חלל י' טפחים.
ודחינן התם לגבי סוכה
ע"ג סוכה דלמפסלא
לסוכה קא אתי בעי'
שמואל י' טפחים ואמר
כהכשרה כן פסולה אבל
הכא (ג) בכילה דלשוויא
אהלא קא בעי בבציר מי'
טפחים לא הוי אהל.
הא דאמר שמואל
הישן בכילה ערום
מוציא ראשו חוץ לכילה
וקורא ק"ש אוקימנא
בשאינה גבוהה י'
טפחים (וכי הכילה)
[ולכן] אמרינן חזינא לה
כמאן דחביטא רמיא על
גופו היא וכלבוש
עשוי אבל אם היא
עשרה טפחים לא יוציא
ראשו חוץ לחלון
ויקרא. דייקין מנה
מדקתני למה זה דומה

חשק שלמה על ר"ח

[א] נראה פשוט דמקרא
וא"ל נויי סוכה המופלגין
ממנה ארבעה. פירוש
הוי אהל. ודברי רבינו צ"ע.

מסורת הש"ס
עם הוספות

א) [לקמן כא:]; ב) לקמן כ:; ג) [לעיל ט:]; ד) [צ"ק קב ע"ז ו:]; ה) [מנחות מג.]; ו) לקמן טו. ז) מנחות מג. ועי' שבת קלא. תורה ודברים.

הגהות הב"ח

א) במשנה כל דבר שהוא מקבל טומאה:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אפרומוא בו' אבא כסות צ"ה חייב. עי' בשם המלך פ"ג מהלכות זליט:

ליקוטי רש"י

וא"א אתי עראי ומבטל קבע. להסיר שם הסוכה מכלן ולקמן כא: ג' נהגין היינו. טעמא מפרש נגמרא דלא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע ולקמן כ: הד"ה. הריס ופסטי עליה כעין דליה שקורין טרייל"א. קיסוס. שש המהפסטי מאל וששיו כאלן ועיקרו כאלן וקורין לו אידר"א ומפסטי ועולה על החומות [לעיל ט:]. רב יהודה רמי צ"ה תכ"תא אפרומוא דאינשי ביתיה. ה"ה מטיל זליט לגד שמחכה צו אשמו [מנחות מג.].

לעזי רש"י

בר"ה"ד. פירוש להלכות, להריס ולפסטי כעין דליה (כ"ט) סוכה דף ט ע"ב ד"ה הדלה). להריס ולחלות את ענפי הגפן על כלונס או נקר וכיוצא בזה. איר"א. פירוש קיסוס, סיב שגדל סביב הדקל ונכרך סביבו כלונס גפנים (רש"י סוכה דף לו ע"ב ד"ה נקיס). מין ענף הנקשר בענפים ונכרת ועולה לאיבוד נחורף (מוסף הערוך ערך קסוס ועיין כ"ט) סוכה דף ט ע"ב ד"ה קיסוס).

הגהות וצינונים

א) בדפ"י יתא תיבת "נמי" הוסיפוהו ע"פ רש"י, וברש"י כת"י וכמה דפ"י ובית ודאי, ועי' בריטבי"א. ב) במשניות הגירסא הקיסוס ועי' דק"ס: ג) בר"ף ובמאירי הגירסא על גבן וכ"ה לעיל ט ע"ב ולקמן עמוד ב עיני תו"ט: ד) בכתי"ב נוסף ב"א נענוע וכ"ה ברש"י (ועי' הפסק הנקודה ברש"י אחר תיבת נענוע) (דק"ס). ה) צ"ל נהגין היינו שהיינו ישינים (דק"ס וכ"ה במשנה): ו) לעיל ט ע"ב ברש"י ד"ה קיסוס וכו' איתא אידר"א: ז) ברין ובפ"י, וכע"ז ברש"י שבר"ף: ח) לרש"י לקמן עמוד ב ד"ה כי תגיגה אליבא דר' יוחנן צ"ל דגים (הגה' חת"ס ועיני הגה' מהרש"ם): ט) בב"י סי' תרס מעתיק לשון רש"י בעי שמגביה: י) צריך להוסיף ודכתיב וראיתם (בארות המים): כ) צ"ל ובפ"י (דפ"י):

סוכה

פרק ראשון

סוכה

יא

עין משפט
גר מצוה

סח א מ"י פ"ה מהלכות סוכה הלכה כג סמג עשין מג טור ש"ע א"ח סי' תרכו סעיף ג: סח ב מ"י שם הלכה יז סמג שם טו"ש"ע א"ח סי' תרכט סעיף יג: עג ג מ"י וסמג שם טור ש"ע א"ח סי' תרכו סעיף א: עג ד מ"י שם טור ש"ע שם סעיף ב: עג ה מ"י שם הלכה א ב סמג שם טו"ש"ע א"ח סי' תרכט סעיף א ב: עג ו מ"י שם הלכה יז סמג שם טו"ש"ע א"ח סי' תרכו סעיף ב: עג ז מ"י פ"ה מהלכות זליט הלכה יז סמג עשין כו:

רבינו הננאל

לעומד בבית. דבית אע"פ שאינה גבוהה עשרה טפחים אסור להוציא ראשו חוץ לחלון ויקרא שם א) בית נמי כדאית ביה י' טפחים למה לי למימר אמר שבמראה אפילו פחות מ' טפחים כיון דקביעא אהלא הוא דלא גרע מקינופות. לישנא אחרינא אמר רב יהודה אמר שמואל מותר לישן בכילת חתנים בסוכה לפי שאין לה גג ואע"פ שגבוהה י' טפחים מיתבי הישן בכילת חתנים כו' ואסיקנא נקליטין לגבי קנופות לא קביעי נקליטין לגבי כילה קביעא. דרש רבא בר רב הונא מותר לישן בכילה בסוכה ואע"פ שיש לה גג ואע"פ שגבוהה י' טפחים כמאן כו' יהודה דאמר נהגין היינו שהיינו ישינים תחת המטה בסוכה כו' קסבר לא אתא אהלי עראי ומבטלי אהלי קבע לא שנא כילה ולא שנא מטה לא מבטלי סוכה: הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת כו'. יתיב רב יוסף וקאמר הא דתנן או שקצצן כשרה אמר רב עלה צריך לנענע אחר שקצצן כלו' צריך מעשה לשם סוכה בסכך עצמה. א"ל רב הונא שמואל אומר צריך לנענע אף על פי שחתכם אבל רב מכשר אפילו בלא נענוע אלא כיון שקצצו והוציאו מתורת מחובותיו דיו כי הא דרב עמרם חסידא תלה ציצית בטלית בני ביתו זה פי' בפרומוא דאינשי ביתיה ותלמאם קודם שחתך ראשי החוטין ויפריד החוטין זה מזה אתא לקמי' דרב חייה בר אשי א"ל הכי אמר רב מפסיק ראשי חוטין וכשריה ש"מ מדקאמר רב גבי ציצית פסיקתן זו היא עשייתן כך ש"מ דגבי סוכה קציצתן מן הקרקע של גפן ושל דלעת ושל קיסוס היא עשייתן. ואקשינן על שמואל מהא דתני ר' חייה הטיל ציצית לבי קרנות והחוטין מתחזין מזה הקרן לזה הקרן כמתחיות חוטין במסכת ואח"כ פיסק באמצע ונתפורו הקרנות כשרין שנמצא בכל קרן ציצית כמצותן הנה בפסיקה בלבד [כשרין] דלא חשק שלמה על ר"ח א) נראה דל"ל דאי פת נמי גדלית פה וכו'.

ה"ג ובית נמי אע"פ דלא גבוה עשרה כיון דקביע דלא גרע מקינופות. והך מלתא שמעתא צאפי נפשה הוא ללא תימא בית ככילה דאי לא גבוה לישתי להוציא ראשו חוץ לחלון: בי"ת חתנים. אינה כשאר כילה ואין עושין לה גג והיא סביבות המטה וגגה משופע כשל נקליטין: ליהוי בקינופות.

וליסלל אף צפחות מ': לגבי קינופות לא קביעי. לחשוב כמותה ליפסול אף צפחות מ': לגבי בי"ת קביעי. הלכך אינה פסלי צי' אפילו לית להו גג וכילה לא פסלה אפילו צי' כי לית לה גג: בר' יהודה. לקמן מפרש צפרק הישן: נוהגים היינו ישינים תחת המטה. למטה לגבי סוכה אהל עראי הוא שמסלקין אותה ממקום למקום: דלגבה עשויה. לשכב על גבה ולא תחמיה להיות לו אהל הלכך לאו שם אהל עליה וטעמא לאו משום עראי הוא אלא לאו שמה אהל: אב"ל בי"ת דלתוכה עשויה. ולאהל הלכך שם אהל עליה ואע"פ דעראי הוא לא מיפקע שמה קמ"ל רצה דטעמא דרבי יהודה התם כו': מתני' הד"ה. טרלי"ד צלע"ז: קיסוס. איר"א א צלע"ז והוא מלה כגפן: פס"ה. שאין מסככין צמחצור דלמחר מר (דף יב). צאספך מוגרן ומיקצן צפסולת גורן וקצ הכתוב מדבר: הרבה מוחן. ומצט"ל צרוצ: או שקצצן. אף לאחר שסככה צהן ולא אמרינן תחילת עשייתה צפסול ופסולה: זה הב"ל כו'. צממא יליף לה: ואין גידולו מן הארץ. כגון עורות צהמה ופילו לא מקבלי טומאה כגון שמחוסרין מלאכה: גמ' ויתב. רז יוסף וקאמר הכי הא דתנן או שקצצן כשרה אמר רז עלה נהי דאין צריך לחזור ולסותרה כולה אצל צריך הוא לנענע קצת אותם שהוסככו צמחצור לאחר קליפתן דתהוי להו הך כעשייה דאי לא פסולה משום תעשה ולא מן העשוי דהכי משמע סוכות תעשה כשאתה עושה אותה תהא ראויה לסוכה ולא מן העשוי צפסול שאינו ראוי לסוכה ואתה מתקנו צתיקון מועט כי האי דמכשר לה צקציתא ולא הדך סתם לה ומיהו נענוע קרוצ לסתירה הוא ופ' שמגביה כל אחד לצדו ומניחו וחוזר ומגביה את חצירו ומניחו: אהררינהו רב יוסף לאפיה. צכעס: אכשורי מבשר. צלא נענוע דקסצר קליפתה זו היא גמר עשייתה והיכי דמי תעשה ולא מן העשוי כגון החוטט צגדיש לעשות לו סוכה" שהסיכך היה מאליו ואינו נוגע צו לעשות שום מעשה אלא פוחת אחת מדפנותיו ונכנס לעומקו ונוטל העומרים ומשליך והסוכה נעשית מאליה דופנותיה וסככה אצל זה שקילנן זהו מעשה שלה שנגמר צהכשר: רמא תכלתא. הטיל זליט: אפרומוא דאינשי ביתיה. לטילת אשמו דקסצר לילה זמן זליט הוא וראיתם אותו (צמדצ טו) פרט לכסות קומא" אצל כסות לילה חייב והוא מלות עשה שלא הזמן גרמא ונשים חייבות: ת"אן. לזליט צכפופת הטלית חוט אחד כפול ד' ותוחצו צכנף ועודנו חוט א' כפול ור"ה הן שמנה כפלים ופוסק ראשין שלהן ונעשין שמנה חוטין ורצ עמרם שכה ולא פסקו עד שעשה כל הגדלים וקשריהם ונמלאת עשוין צפסול דאין זה אלא חוט אחד ואתה לקמיה כו': הטי"ל לבי קרנות בבת אחת. שעשה ארבע כפלים ארוכין כשיעור שתי זליטות ותוחצו ראשו אחד צכנף זה וראשו אחר צכנף זה וכפף הראשין עד שהגיעו זה לזה לאחצו ארכה: מאי לאו קושר. עשה הגדיל צו וצו ואחר כך פסק אמצעה ונעשו שמים ואע"פ שנעשו צפסול דכולה קודם שנפסקה חוט אחד הוא: בעינן

אי קביעי ליהוי בקינופות. אע"פ שזה יש לה גג וזה אין לה גג מ"מ לא חשיב גג כיון דאין גבוהין עשרה וצנתייה אית ציה חדא לריעותא דנקליטין אין לה גג וגבוה עשרה וקינופות יש לה גג ואין גבוהים י"ט: מותר

ל"ה גג ואע"פ שגבוהה עשרה. אין הלכה כן דלמרינן צקוף פירקין (דף יט:) אצ"י אשכחיה לרצ יוסף דגני צכילת חתנים צסוכה אמר כמאן כר"א משמע ללא שרי אלא צלא גג ואמר צפרק הישן (לקמן דף כו). רצ שרף ליה לרצ אחא צרדלל למיגני צכילת חתנים צסוכה משום צקי כלומר דמזטער פטור מן הסוכה משמע דהא לאו הכי אסור צשיש לה גג או כאידך לישנא דשמואל צצובה עשרה ואע"פ שאין לה גג:

ד"ר עמרם חסידא רמא תכלתא אפרומוא דאינשי ביתיה.

וכן רב יהודה פרק התכלת (מנחות דף מג.) דקסצרי לילה זמן זליט ולא מלות עשה שהזמן גרמא הוא ונשים חייבות כרצנן דפרק התכלת (שם) דלמרי הכל חייצין זליטת נשים ועצדים ור"ש פוטר צנשים וכוותיה קי"ל מדדחיק גמרא צריש פרק שני דצנחים (דף יח:) לאוקומי תנאי התם כולו כו' שמעון דממעט כסות לילה ומרבי כסות קומא ועודל דר' יהודה צר אילעאי פ' צמה מדליקין (שם ד' כה: ושם) שהיו תלמידי מחצין ממנו כנפי כסותן דלמרינן ואינהו סצור גזרה משום כסות לילה ואיכא טעמא אחרניא פ' התכלת (מנחות מ:) ומדנקט האי טעמא שמע מינה דהוא עיקר ועוד צפרק צמה מדליקין (שם כו:) גבי האי דפרק דכי היכי דמרבי שאר צגדים לענין טומאה נרבי נמי לענין זליט מאלוה צה ומשני דהוא מיצעי לרצות כסות קומא ומייתי צרייתא דר"ש שמע מינה דכן הלכה וסתם צרייתא דפ"ק דקדושין (דף לג: ושם) גבי מלות עשה שהזמן גרמא דקתשיז זליט ועוד דרצנן דר"ש מוקי פרק התכלת (מנחות דף מג:) וראיתם אותו לכדתניא וראיתם וזכרתם ראה מלוה זו וזכור מלוה אחרת התלויה צה ואיזו זו קריאת שמע אלמא קסצרי קריאת שמע לאורייתא וקיימא לן דקריאת שמע דרצנן צפ' מי שמתו (צרכות דף כה.) ומניה מזה אין ראה דהא רצ יהודה דלמחר ק"ש דרצנן ואשכחן דרמא תכלתא לפרומוא דאינשי צתיה דפרק התכלת והוא דריש כאידך תנא דדריש וזכור מלוה אחרת ואיזו זו כלאים ועוד יש ראה מפרק שני דצרכות (דף יז:) דלמחר רצ יוסף כמה מעליה הא שמעתא דצמערצא (אמרי) לא (אמר"ל) מלות זליט צלילה ומסיק דאתחולי הוו מתחלי וכיון דמתחלינן גמרינן משמע מהא דלילה לאו זמן זליט: פסיקתן זו היא עשייתן. גרע עשאה מן הקוליס ומן הגרדין דלעיל (דף ט.) דאף על פי שעושין אחרי כן הזליט לגמרי לא חשיצין ליה עשייתן משום דצעינן תליה לשם מלוה: פסולין

לעומד בבית. דבית אע"פ שאינה גבוהה עשרה טפחים אסור להוציא ראשו חוץ לחלון ויקרא שם א) בית נמי כדאית ביה י' טפחים למה לי למימר אמר שבמראה אפילו פחות מ' טפחים כיון דקביעא אהלא הוא דלא גרע מקינופות. לישנא אחרינא אמר רב יהודה אמר שמואל מותר לישן בכילת חתנים בסוכה לפי שאין לה גג ואע"פ שגבוהה י' טפחים מיתבי הישן בכילת חתנים כו' ואסיקנא נקליטין לגבי קנופות לא קביעי נקליטין לגבי כילה קביעא. דרש רבא בר רב הונא מותר לישן בכילה בסוכה ואע"פ שיש לה גג ואע"פ שגבוהה י' טפחים כמאן כו' יהודה דאמר נהגין היינו שהיינו ישינים תחת המטה בסוכה כו' קסבר לא אתא אהלי עראי ומבטלי אהלי קבע לא שנא כילה ולא שנא מטה לא מבטלי סוכה: הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת כו'. יתיב רב יוסף וקאמר הא דתנן או שקצצן כשרה אמר רב עלה צריך לנענע אחר שקצצן כלו' צריך מעשה לשם סוכה בסכך עצמה. א"ל רב הונא שמואל אומר צריך לנענע אף על פי שחתכם אבל רב מכשר אפילו בלא נענוע אלא כיון שקצצו והוציאו מתורת מחובותיו דיו כי הא דרב עמרם חסידא תלה ציצית בטלית בני ביתו זה פי' בפרומוא דאינשי ביתיה ותלמאם קודם שחתך ראשי החוטין ויפריד החוטין זה מזה אתא לקמי' דרב חייה בר אשי א"ל הכי אמר רב מפסיק ראשי חוטין וכשריה ש"מ מדקאמר רב גבי ציצית פסיקתן זו היא עשייתן כך ש"מ דגבי סוכה קציצתן מן הקרקע של גפן ושל דלעת ושל קיסוס היא עשייתן. ואקשינן על שמואל מהא דתני ר' חייה הטיל ציצית לבי קרנות והחוטין מתחזין מזה הקרן לזה הקרן כמתחיות חוטין במסכת ואח"כ פיסק באמצע ונתפורו הקרנות כשרין שנמצא בכל קרן ציצית כמצותן הנה בפסיקה בלבד [כשרין] דלא חשק שלמה על ר"ח א) נראה דל"ל דאי פת נמי גדלית פה וכו'.

[ל] עיין מהר"ם ומהרש"א בפ"י דברי החותם: [מ] ואין גבוהים י' מ"מ לא חשיב גג כיון דאין גבוהים י' כ"ה בס"א (גליון) וכוונתו לומר כמהרש"א להוציא תיבות אלו מתחילת החותם ולגרוסן כאן: [נ] צ"ל אמרין (גליון):